

*Najdroższy Werterze,
gdybym miała odwagę Ci to powiedzieć, brzmiałoby to tak:
W dniu, w którym moja matka obejrzała "Urodzonych morderców",
zaczęła się historia moich rodziców. Tym samym zaczęła się moja
historia. Moja matka po wyjściu z kina poznała przypadkiem mojego
ojca, z którym zaczęła rozmowę na temat dopiero co obejrzanego
filmu.*

*Kochany, a kiedy zaczęła się nasza historia? Czy w ogóle mogę mówić
o Tobie "kochany"? I czy nasza historia naprawdę się już zaczęła?*

W mojej głowie kłębi się tyle pytań...

*Tak bardzo chciałabym móc powiedzieć, że nasze love story już trwa.
Że są za nami już pierwsze ukradkowe spojrzenia, uśmiechy, które
rozjaśniają dzień, nieśmiałe, niby przypadkowe dotknięcia, kiedy
otwierasz przede mną drzwi, muskając przez chwilę moją dłoń.*

*Chciałabym móc powiedzieć, że mamy za sobą już ten pierwszy etap
naszej znajomości, że teraz nasze uczucia już są jawne i znane
wszystkim, a teraz się tylko w nich umacniamy. Że nie muszę się
obawiać mówić Ci miłych słów, że nie szepczę bezgłośnie "kocham cię",
bo wiem, że czujesz to samo, co ja, że moje uczucie jest
odwzajemnione...!*

Chciałabym tego...

Ale niestety tak nie jest. I nie mam prawa mówić o Tobie "kochany".

I to nie na mnie patrzysz z zachwytem, tylko na nią, na Lottę...

Wiem, że takie jest moje przeznaczenie i muszę się z tym pogodzić.

To nie jest nasza historia i nigdy nie będzie.

Mimo to - na zawsze Twoja

Panna B.